

BoonBerichten

Mededelingen en berichten van het Louis Paul Boon Genootschap
Nummer 130, november 2019

EINDEJAARSBIJeenKOMST

IN AALST

MET BOONLEZING

ZATERDAG 14 DECEMBER

We herhalen hier graag nog eens het programma van onze komende ledenbijeenkomst – zie ook bijgaande uitnodiging:

17:00 inloop en ontvangst

18:00 Boonlezing over *De Kapellekensbaan* door Karel Verhoeven, hoofdredacteur van *De Standaard*

Presentatie van de *Boontjes 1972*

Uitreiking Isengrimusprijs aan Jos Muijres

19:30 Maaltijd in de brasserie van Utopia

Onze leden kunnen na afloop van het programma hun exemplaar van de *Boontjes 1972* in ontvangst nemen.

Entree lezing: € 5,00. Leden gratis.

Maaltijd: € 25,00 voor leden en € 30,00 voor niet-leden.

Locatie: zaal Geuzen van het prachtige gebouw Utopia, gelegen aan het plein Utopia 1, nabij de Graanmarkt in Aalst. De ingang van de zaal is gelegen tegenover de brasserie.

De maaltijd in de brasserie van Utopia zal geheel in de stijl en naar de smaak van Boon zijn:

Stevig uiensoepje met een goede bruine boterham met ambachtelijk gemaakt kopvlees, met mosterd. Vervolgens zwarte trippen met gekookte patatjes, rode kool of appelmoes. Voor de vegetariërs zal een smakelijk alternatief worden geboden.

Gelieve te reserveren per mail@lpboon.net

Graag het verschuldigde bedrag voor de maaltijd vooraf storten op rekening van het Boon Genootschap (IBAN BE36 0682 0049 4781) om uw reservering definitief te bevestigen. Vermeld ook het aantal personen en of u het vegetarisch alternatief verkiest.

BOONTJES 1972

Jos Muijres selecteerde drie *Boontjes* uit de bundel *Boontjes 1972* die we hier mogen voorpubliceren.

JULES VERNE woensdag 25 oktober 1972

Als jongetje van twaalf jaar las ik Jules Verne met niet te geloven spanning. Ik reisde met hem naar de maan, daalde af naar het middelpunt der aarde, verbleef op een onbewoond eiland of werd door een vreemde planeet mee weggeslingerd in de onmetelijke ruimte. Als zestigjarige man herlees ik Jules Verne en moet soms eens glimlachend het hoofd schudden. Ach, waar haalde hij het toch allemaal vandaan? Geboren op 8 februari 1828, was hij dus, astrologisch gezien, een Waterman. En ge weet het, van de Waterman wordt gezegd: "Hij is humaan, welwillend en onzelfzuchtig, maar een al te grote en onbeteugelde fantasie bedreigt hem voortdurend."

Toch is er wat anders dat me verbaast en waar ik als twaalfjarig jongetje eveneens geen aandacht voor had: dat in deze wereld van Jules Verne geen plaats voor vrouwen is. Soms is er wel eens een zeer geleerde maar wat halfgare professor, die een oude meid in dienst heeft en die dan de kip laat verbranden als ze hoort dat haar meester naar het middelpunt der Aarde gaat vertrekken.

Maar meestal is het geen meid, doch een "dienaar", die zijn leven ten beste wil geven om het zijn "meester" naar de zin te maken. Zij vertrekken naar de maan, worden weggeslingerd in de ruimte, wonen jarenlang op een onbewoond eiland, leven 40.000 mijl onder zee, maar met vrouwen hebben ze niets te maken... Om nu eens het juiste woord te gebruiken.

Voor Jules Verne was een vrouw een oude meid, een goede moeder, een ijdel nichtje dat men links laat liggen, een boosaardige tante met een giftige tong. In feite is hij een leven lang een twaalfjarig jongetje gebleven "met een al te grote en onbeteugelde fantasie."

Moest ik de tijd er voor hebben dan las ik alle werken van hem, het een na het ander, nog eens opnieuw. En streepde ik in deze boeken alles aan, wat hij over vrouwen meedeelt. Het zal bitter weinig zijn, en het zal meestal op een onverschillige toon gebeuren. 'De vrouwen bij Jules Verne' zou ik mijn studie noemen. Ik geloof dat het grappig, verbijsterend, tragisch en onthullend kan worden. Hij wist alles van de planeten af, van de ruimte, van de omwenteling der sterren, van het inwendige der aarde, van het leven op de bodem der diepste zeeën.

Maar hij wist niets af van gewoon een vrouw. Hij moet een homo geweest zijn, zonder zelfs dat te weten of te beseffen.

Maar ja, ge kunt het niet ál weten, nietwaar?

OP ZIJN VLAAMS dinsdag 14 november 1972

Nu we toch bezig zijn met allerlei boeken te bespreken... Mag ik u meedelen dat zojuist ons eigen allerbekendste kookboek verschenen is? Ge weet het nog wel, dagen en dagenlang heb ik het hier over mosselen met frieten gehad, rode kool met zwarte worst, hutsepot en stoverij, en noem maar op. Soms kregen we daar wat ruzie over en schreef me een huisvrouw "Ach man, zwijg over Gentse waterzooi, want ge weet er juist niemendal van." Of een andere huisvrouw liet weten, dat haar manier van hutsepot maken de enige en ware manier was. Er waren lezeressen die mijn recept voor erwtensoep, met het been van een hesp erin, letterlijk opvolgden. En die waren woedend. "We hebben drie dagen met tschijt gelopen, als ik zoiets mag schrijven," deelde me een huismoeder mee. Ach, ik weet het, ze waren onvolmaakt, mijn recepten. Maar ik beoogde ermee, dat men weer wat meer liefde voor onze eigen keuken en ons eigen vertrouwde en lekkere eten zou voelen. En dat men wat minder van die rare vreemde kostjes zou eten. Ik beoogde ermee, dat men de keuken niet meer zou aanzien als de plaats waar doosjes en blikjes worden geopend, maar als de plaats waar men zelf allerlei lekkere schotels kon klaarmaken. En telkens ik het over eten had, zei ik erbij dat het alleen onze eigene Vlaamse volkskeuken betrof. En beloofde ik het later in een boek te zullen brengen, met titel 'De Ware Vlaamse Volkskeuken'. Daar is nu mijn uitgever ingetrapt. Alleen had hij wat bezwaar tegen de titel. Met zijn Hollandse tongval zei hij, dat het dan teveel leek op 'la vie kwisin Fransees'. "Laten wij er 'Eten op zijn Vlaams' van maken," zei hij. "Laten wij er eens bij u thuis over praten," zei hij ook nog, "ik kom op de middag en zou graag waterzooi proeven." Dat alles is gebeurd, en het boek is er nu. Ik hoop dat ook gij er een beetje trots zult op zijn, lieve lezeres, huismoeder, die me geholpen hebt en brieven geschreven dat het niet zo en zo, maar zo en zo moest. Het is ook een beetje uw boek geworden. Veel plezier ermee, en maak niet alles klaar volgens de recepten die ik erin opgaf. Probeer eens iets, en wacht dan een dag of drie af. Als ge geen darmkrampen of maagpijn gekregen hebt, en uw gewicht niet met tien kilo toegenomen is, kunt ge twee weken later eens wat anders proberen. Trouwens, ge moet niet altijd eten, ge kunt er ook eens mee lachen.

IN DE ZOO maandag 20 november 1972

Voor mijn part mogen er gerust overal ter wereld Zoo's, dierentuinen en dierenparken zijn - zelfs deze waar ge per auto kunt doorheen rijden - maar ik zal ze nooit bezoeken. Slechts een enkele keer, als kind, liep ik de "menagerie" van een circus binnen. Ik weet nog dat het er stonk naar wilde beesten, ik weet nog dat er een of ander dier treurig achter tralies

zat, en verder hebben de wilde beesten me nooit meer gezien.

Daarover hadden we onlangs nog een gesprek, iemand die me zei dat die dieren er heel gelukkig zijn, dat ze er in vrijheid leven en voldoende te vreten krijgen. Dat we de natuur moeten beschermen en de bestaande exemplaren van allerlei soorten beesten in leven moeten houden.

Wel, ik ben daar akkoord mee. Maar in eerste plaats, is dat voor mij een reden om ze te gaan aangapen? Ze mogen leeuwen en tijgers en olifanten beschermen, maar waarom moeten ze die naar hier overbrengen? En waarom beschermen ze dan niet in eerste plaats de dieren, die hier bij ons steeds gewoond en geleefd hebben, en nu uitsterven en bijna, of helemaal, nergens meer te vinden zijn? De vos en de wolf - zo dikwijls aangehaald in sprookjes - zijn er niet meer. De Vlaamse gaai ziet ge bijna niet meer, en ik hoor dat ook de kikkers aan het uitsterven zijn.

Vindt ge het niet een beetje al te gek, dat men rustig alle vogelsoorten hier bij ons mag uitmoorden, en dat men in ruil ervoor parken aanlegt waar ge "op safari" kunt gaan tussen leeuwen en tijgers die hier niet thuishoren?

"Ja, maar ik zie dat toch graag," zei de man die hierover met mij praatte. Goed, hij ziet het graag, ik hou hem niet tegen. Maar stel u voor, dat ik nu helemaal écht de wildernis naar hier wil overbrengen en zélf zo'n Afrikaans geval wil uitbaten. En dat ik er ook nog enkele exemplaren van menseneters in onderbreng?

Jawel, en ook nog een laatste missionaris, die daar bij hen zit en hen tracht te bekeren. En dat ik daar dan met u op safari doorheen trek. Zou die missionaris het wel echt lekker vinden, dat hij daar in vrijheid leeft en voldoende te vreten krijgt?

Dat is mijn vraag: doen we het voor de beesten, of doen we het weer eens voor ons eigen dom genoeg?

BoonBerichten

*De onregelmatig verschijnende BoonBerichten worden uitgebracht onder verantwoordelijkheid van het bestuur.
Samenstelling en redactie: Erik van Veen*

Bestuur:

Luckas Vander Taelen (voorzitter), Wim Dijkstra en Luc Geeroms (ondervoorzitters), Jacquy De Pauw (Penningmeester), Herman Verlint (secretaris), Erna De Ridder (nieuwsgaring), Erik van Veen (website en BoonBerichten) en Bert Ummelen.

De Erven Boon zijn adviseur van het bestuur.

Secretariaat:

Jacquy De Pauw
Desiré De Wolfstraat 14, B-9300 Aalst
0032 (0) 477 77 90 04
mail@lpboon.net

*Bankrekening: BE36068200494781 t.n.v. L.P. Boon Genootschap,
Oude Vismarkt 13, 9300 Aalst.*